

Jak jsem se stala 3D ĀlovĀkem

VĀjechno to zaĀalo docela nenĀipadnĀ, plĀ-ĀivĀ. Jako vĀtĀjinĀ malĀch dĀtĀ-, se mi zdĀjvalo o lĀtĀinĀ- bez kĀTMĀ-del. Byla jsem naĀitvanĀj kdykoliv jsem se ze snu probudila, Āe uĀ je konec a jĀi musĀ-m do Ājkolky. O vĀ-kendech na chalupĀ, kterou mĀjme u Roudnice nad Labem, jsem s hlasitĀmi vĀkĀTMĀiky mĀjvala na kaĀdĀ letadĀlko, kterĀ nad nĀimi prolĀtlo. A o nejvĀtĀj- rozruch v mĀ dĀtskĀ duĀjĀce se postarali vĀsadbkĀjĀTMi. Mami, mami, koukej, padaĀjuti! KĀTMĀela jsem aĀ mi hlĀjsek pĀTMeskakoval a prstĀ-kem mĀ-ĀTMila nad horizont.

Kdyby mi tehdy nĀkdo ĀTMekl, Āe jednou takhle budu skĀjkat i jĀi, nevĀĀTMila bych tomu ani nĀjhodou.

VlastnĀ to nenĀ- tak dĀjvno, co jsem Āila v domnĀnce, Āe paraĀjutismus je vĀsadou vojĀjkĀ. A v mĀdiĀ-ch se tĀĀ moc neobjeoval. Ā do doby, kdy se objevil u nĀis v prĀjci novĀ zamĀstnanec. KolegovĀ mĀ pĀTMedem informovali, Āe je to paraĀjutista. Po tĀto zprĀjvĀ jsem ĀplnĀ oĀila, oĀi se mi rozsvĀtily a honem jsem se hrnula seznĀmit s tĀ-m akĀnĀ-m ĀlovĀkem. Ani jsem se nepĀTMedstavila, a mĀsto svĀho jmĀna vyhrkla: ty jsi paragĀjn, jo?

A od tĀto chvĀle jsem v hlavĀ nemĀla nic jinĀho neĀ to, Āe si chci skoĀit. Kolega Ruda byl velice ochotnĀ a vstĀTMĀ-cnĀ ĀlovĀk a mluvil o skydivingu s takovĀm zĀjparem a nadĀjenĀ-m, Āe jsem se tetelila blahem a nepĀTMĀjla si nic jinĀho, neĀ to prostĀ vyzkouĀjet. A tak jsem se poprvĀ dozvĀdĀla o tandemu. NevĀjhalo jsem naĀjetĀTMit potĀTMebnĀ penĀ-z. Byla to tĀĀkĀj pĀ-semka. MĀj jĀ-delnĀ-Āek tvoĀTMily pĀTMevĀjĀnĀ suchĀ rohlĀ-ky a polĀvkvy Made in China. Dokonce jsem pĀTMestala chodit do hospody a s vĀmluvou na migrĀnu odmĀtala obvyklĀj povyraĀenĀ-Āka s kamarĀdkou.

VĀsledek vĀjak stĀjil za to! Byla jsem v ĀplnĀ extĀjzi. TandemovĀ seskok mi doslova pĀTMevrĀjtil Āivot vzhĀru.

Po delĀjĀ-pauze jsem se rozhodla pokračĀvat tĀ-m, Āe udĀlĀjm zĀkladnĀ- vĀcvik. VolnĀ pĀid mi prostĀ uĀaroval, nebylo vyhnutĀ-. Co na tom, Āe jsem proĀĀ-vaĀ chvĀle strachu. OdmĀnou mi byl slastnĀ nĀjval, jehoĀ nĀsledkem byl typickĀ pĀTMiblbĀ ĀsmĀv, kterĀ na mĀm obliĀeji zĀstal jeĀitĀ nĀkolik hodin. ZĀkladnĀ- vĀcvik dopadl dobĀTMe, jen jsem od nĀj Āekala trochu vĀ-c. PostrĀj dala jsem i pĀTMĀitelĀjĀjĀ- pĀTMĀ-stup a vĀtĀjĀ- pĀĀi o vyklepanĀ novĀjĀky.

Během zimního období, jsem dříve nějak mějdně po internetu poznala partu skvělých lidí, zkušených skokanů, se kterými mi bylo moc fajn. A dříve jim se vlastně začala dělat odvětví skyzdiverská budoucnost. Navíc volala jsem společně s sedmičky v hospodkách. Ze všech stran se tam na mě valily informace, zkušenosti a zkušenosti tohoto ochvatného sportu. Byla to docela dobrá masáž psychiky. Hlavně když jsem se dozvěděla, co všechno se má dělat v několika vteřinách stáje. A je stačí jedině, jedině zaváhání, mnohdy několik vteřin k tomu, aby se člověk ocitl na hraně života a smrti.

Byla jsem nějak rozhodnutá. Nikdy bych se nesměla s tím, že už nikdy nevidím nad hlavou padák. Je už nikdy nevykroím svou nohou do toho údherného 3D prostoru... že už nikdy nebudu mít ten pámbublův na tví. Musela jsem do toho prostě jít. I když jsem měla velkou strach. Bylo to silnější než já. Skočila jsem si pak ještě jedno lano a přeměnila, co dělat. Volně jsem mi setsakramentsky chyběl a tak mi bylo láto, že ještě nemohu skákat společně se svými kamarády.

Rozhodla jsem se absolvovat kurz AFF. Po přetěnění skript a vyslechnutí návrhů zkušených skydiverů, jsem došla k tomu, že tato metoda tzv. zrychleného cviku seskoků paraútlisty volně jsem přidem, za pomocí dvou instruktorů, bude pro mě ideální - mě přeměnil.

Uklidiv se ovšem nejen předmět, že jsem v rukou dvou zkušených instruktorů, ale i to, že si zbytečně nevypástuji nějaké úpatně návyky a když budu nahoře něco dělat úpatně, instruktor mě na to ihned upozorní. Není to sice nejlevnější záležitost, ale většinou přeměnilých absolventů nedá na kurz AFF dopustit a v úděním přeměnilých by neměli. Dokonce jsou mnohem dříve, než klasickou cestou a mají solidní výsledky. Mimochodem, takový výskok na automatické otevíření - tzv. lano (někdo přeměnil trhačka), udělá tě přeměnilých do kapsy... pak následuje hromada stabilizací. Takže v závěru to vlastně nakonec vyjde na stejno, pokud se momentálně nezrodí nějaké mimoúdění paratalent.

Prostě začátky jsou vždy nějaké, zato nejkrásnější - jak přeměnilých kamarád Ruda, který mě do tohoto údherného světa namořil po kotně a já nakonec zaběhl celá. A věc, ale věc mi to nevadí!

Nejdříve ve mě čekala teoretická přeměnilých-prava. Byli jsme celkem čtyři studenti. Já, Lucka, Standa a Viktor. Znali jsme se už z hospody U Havrana, kde se každou středu slázejí paragáni, což odbourávalo jistě psychické zábrany. Zájem mě poskytl Viktor, přeměnilých-mo v městě svého zaměstnání.

A

jelikož nejsme žádná suchá tmi, byla docela sranda a vbec nám nevadilo, že jsme se ušli jednou v zasedačce, další hodina se odehrávala v mástně-jádelně a nakonec v hale páté jádelnou. Tam se dobaté tránovalo na pojízdných prkánkách, což se pro zmu neláilo panu vrátnému. Vtrhl do haly s hlasitými výkřiky, označil nás za bandu opilců a chtěl, abychom okamžitě opustili budovu. Naštá- jsme stejni konšili a byla to naše poslední návštěva. Zbytek máli probáhat uš na letišti. Váichni jsme se na den D, respektive 3D, nesmárná tšili.

Domě jsem se vracela s páť-jemně pocitem a v duchu si páťhrávala že, co nás Lojzek ušil. Vášskok z letadla, smluveně signály za volného páidu... vdy je to docela brnka! Dny ubá haly a pocit tájen- se zaál nepť-jemně štát-dat s obavami. Radost se pomalu, ale jštá vytrácela a másto ná- se dostavila starost. Zvíjdnu vájechno? Co když zazmatkují? Ne, to bude v pohodě, vdy od toho tam budou instruktoři. Pátipadala jsem si jak rozhodá- v boxerském ringu. Zápasnky byli Strach a Vzruch, mistři v tášk vže. Pak nás sledovalo Nadjen- a Skepse. Do poslední chvíle byl v-tš z nejštš...

Veer páté odjezdem do Kolá-na, jsem byla podezátéle klidně a usnula jak mimino... Ráno, páťi páť-pravě svačiny, jsem se páťistihla, že si nahlas zpá-vám. Moje drahá polovička a pes již byli na cestě, zá-m co jš s dcerkou jsme áekaly na druhš odvoz. Kašdou chvíli máli dorazit. Poásá- vypadalo celkem bledě. Hurš. Cože? Jak, hurš? Co to pláčám za nesmysly?

Cesta ubá-hala rychle a nepť-jemně pocit v šaludku se štšile nedostavoval. O to vštš- hrš-zu jsem mála z toho, co stane aš dorazé-me. Blikajčá- vysá-lač má upozornil, že se blá-šš-me k letišti. Na obzoru se nájhle vylouply padšky. Otevá-raly se nezšvisle na sobě, po celém nebi a pátipomá-naly pestrě Iš-stky exotické kvštiny. Opš-t se dostavil pocit vzružen- a radosti. Jsme na mástš.

Popadla jsem dvě sportovní- tašky a potšcela se smřem k našš- skupince, která se uš-dčila u manifestu. Skoro nikdo si nevšiml mášho páť-chodu, váichni rozruženě gestikulovali. Proti máš šjel Ruda, kteráš ješš ještš nezaznamenal mou páť-tomnost a jen tak pro sebe si áť-kal: No to je hustšš, to je o hubu, jš se na to nemášš-u dávat. Fakt dáššš. Dš vodem rozruchu byl Viktor. Máli ušš za sebou první- váššskok, tzv. level 1. Jenšš se nájak zapomenul páťi páťistš- a poslal padšjk pašknš po vštru. Váichni páť-tomná- s napš-tš-m sledovali, jak páťistš- dopadne. Dopadlo a to doslova. Naštš- se Viktorovi nic nestalo, dokonce se usmával. To to pašknš

začala. Navíc jsem už začala cítit to známé svržení - v žaludku, ke kterému se posílá tlak ve střední části. Za chvíli připomněla barva máho obličej, době archivní - újnková 1/2 salám. Přesně taková 1/2, která 1/2 náhodou zapomenete vyndat z batáku po celodenním výtvaru v tiskovně ovšem pájku.

Odkud se přihnál Lojza a vrazil mi do ruky několik papíráků se slovy, že si např. malá testík. Sotva jsem dosedla na lavici před hospodou, která byla z logických důvodů neodmyslitelnou součástí letiště, povsil se na mě Lojzův synek, společně s mou Maruškou. Větek byl malá karta a tak mě vjel jak po úchoval a "radil", kterou odpověď měim označit jako správnou. Aspoň jsem neměla čas na trému. Po odevzdání testu mi bylo oznámeno, že budu skákat po Standovi. To znamenalo za chvíli. Pro někoho byla hodina spousta času, ale dnes pro mě hodina znamenala pár minut.

Na Luce jsem vyndala oranžovou kombinázu, která se mi jevila jako dobře padnoucí. Ukázalo se však, že opak je pravdou. Podle Lojzy na mě přelíplá plandala. Jenže mi v ní bylo dobře a už jsem se nechtěla přelíkat. Standa ležel na břiše a zkoušel si nácvik vytažená - padáku a mě opřít polohou horko. Zkoušela jsem nahmatat tepovou frekvenci. Vše bylo v normálu. Zatím. Náhle Standa se svými instruktory a Hankou, která na je seskoky zaznamenávala na kameru, zmizel v útroch letounu L-410. Za ním následovali další paraútlisté. Ozval se krátký vysoký svičivý zvuk. První vrtule se začala roztáčet a chvíli po ní druhá. Učtila jsem známý odér kerosinu. Několik paraútlístů vlajících ve větru od vrtul, dobře halo k letadlu. Roleta dvěma zavěšela, Turbolet zvláhl otáčky a zvolna se kolábal na dráhu. Kolem postávaly hloučky zůtvá mějvající - mějvající - mějvající, kteří sem přelíplí podporovat své přibuzné a přátele, skákející tandemem. Hlavou se mi rychlost blesku promítá první seskok volněm přidem tandemem. To byl tehdy adrenalinová nájem! A teď tu stojím schla - ple a skelněm pohledem sleduji, jak se letadlo odlepilo od země a stoupá k nebesům. Někdo do mě zezadu plácl. Co to měj na sobě, to neměj normální - ěrnou kombojku? Otočím se a spatřím vysmátá obličej Lugiho. Jistě jsi mě přelípl psychicky podpořit, že? Neodpověď, jen se úkodolibě zachechtal. Těm mi naznačil, že to nejlepší - měj teprve čeká. Někjak mi přimí tom čekání - vyschlo v krku. Pročovala jsem hrdlo vodou, ale začal - ne a ne uhasit. Měla jsem pocit, že ěm vác piju, těm hám. Bylo mi divně.

Rozplácla jsem se na Rudově baličím stole a zkoušela nacvičovat otevíření. Připadala jsem si jako prkno. Ještě, to bude ostuda. Představovala jsem si, jak vyskakují z letadla a zbývají rukama a kopu nohama, v očích hrůzu útváně zvěšme.

Ani jsem nevěděla jak, Standa bezpečně přelípl a blá - žila se měj chvíle. Mezitím ježtá startovala Andula se zkláčky, pak Turbolet s osazenstvem vedlejší - paraútlíky. Naposled jsem "na sucho" nacvičovala výtvar z letadla.

nĀ›jakĀ©ho podivĀ-nskĀ©ho Ā°chyla, kterĀ½ se ukĀĵĀ- vĀ½skoky ze 4000 metrĀ.

Byla jsem

venku dĀ™Ā-v, neĀ¼ bych Ā™ekla "borĀ-vkovĀ½ kolĀĵĀ". S oĀ•ima zapĀ-chnutĀ½ma do tĀ© bĀ›loby jsem mĀ›la pocit, Ā¼e ji rukama objĀ-mĀĵm. Honem se prohnout, blesklo mi hlavou. MĀ›la jsem pootevĀ™enou pusu, coĀ¼ zpĀ-sobilo okamĀ¼itou deformaci v podobĀ› bĀ›snĀ©ho Āĵklebu. Musel to bĀ½t bĀ›snĀ½ Āĵkleb, protoĀ¼e jsem cĀ-tila, jak mi celĀĵ pusa brutĀĵlnĀ› vlaje pod nĀĵporem tlaku vzduchu. PĀ™eĀĵla jsem hned na dĀ½chĀĵnĀ- nosem. Koutkem oka jsem zaznamenala Lojzka a jeho ruku s palcem dolĀ, coĀ¼ znamenalo "prohnout". ProhnutĀ- se opakovalo. Napadlo mĀ›, Ā¼e je mĀ© tĀ›lo asi stĀĵle pĀ™Ā-liĀĵ prknoidnĀ-ho vzhledu.

Natahovala jsem se jak Ā¼Ā-Ā¼ala a sledovala dĀĵl pokyny svĀ©ho instruktora. NĀĵcvik otevĀ-rĀĵnĀ- padĀĵĀ•ku. HrĀĵbla jsem pravou rukou dozadu a nahmĀĵtla plastovou rourku, kterĀĵ byla nesmĀ-rnĀ› dĀ™leĀ¼itou souĀĀĵstĀ-padĀĵkovĀ©ho kompletu. DobrĀ½, mĀĵm ji. Kontrola vĀ½Āĵky... jeĀĵtĀ› dobrĀ½. NĀĵsledoval signĀĵl "velkĀ½ okruh", kterĀ½ znamenal kontrolu obou instruktĀrĀ a vĀ½ĀĵkomĀ›ru. UĀ¼ mĀĵm 1800. TakĀ¼e konec spolupřĵce. NeznatelnĀ› jsem zavrtĀ›la hlavou do stran. Lojzek ukĀĵzal vztyĀ-enĀ½ palec. Znamenal otevĀ™enĀ-, ale jĀĵ udĀ›lala jeĀĵtĀ› pouze nĀĵcvik. Na vĀ½ĀĵkomĀ›ru bylo 1500m. Sakra musĀ-m hodit padĀĵĀ•ek. JenĀ¼e Lojza pochopitelnĀ› nechtĀ› Ā•ekat, aĀ¼ se urĀĵĀ•Ā-m uchopit rourku a ve chvĀ-li, kdy jsem se chystala tasit, mĀ› pĀ™edbĀ›hl a otevĀ™el sĀĵm. PĀ™esnĀ› ve chvĀ-li, kdy si kontejner s vrchlĀ-kemrazil cestu vzhĀru k nebi, jsem marnĀ› zaĀĵmĀĵtrala po padĀĵĀ•ku.

Lojza mi nĀĵhle

zmizel z dohledu a neĀ¼ mi vĀĵechno doĀĵlo, nĀĵsledovalo ĀĵkubnutĀ- a uĀ¼ jsem visela na otevĀ™enĀ©m padĀĵku. Kolem se rozhostilo pĀ™Ā-jemnĀ© ticho. ChvĀ-li jsem bez hnutĀ- trĀ•ela v postroji. To byl ale seĀĵup! NĀĵĀ™ez! Mazec! JĀ³Ā³Ā³Ā³Ā³! BoĀ¼Ā-Ā-Ā-Ā-! U vĀĵech plantĀĵĀ¼nĀ-kĀ, kde je letĀĵtĀ› a paraĀĵutisti? OtoĀ•ila jsem hlavu a zjistila, Ā¼e pĀ™Ā-mo za mĀ½mi zĀĵdy. Odrz padĀĵk a otoĀ•ila ho smĀ›rem k letĀĵti. NeĀĵetĀ™mila jsem superlativy. StejnĀ› mĀ› nikdo neslyĀĵel, tak jsem si mohla vesele plĀĵcat do vĀ›tru co hrdlo rĀĵĀ•ilo. Tohle je Ā°plnĀ› nejvĀ-c super Ā¼rĀĵdlo! A vĀĵichni v prĀĵci mi mĀ-Ā¼ou od teĀ•ka polĀ-bit exkrementovĀ-k. VĀ•etnĀ› manaĀ¼era zakĀĵzky MaĀ^ase, kterĀ½ mĀ› poslednĀ- dobou lezl na nervy. Jo... jo... JĀ³Ā³Ā³Ā³Ā³Ā³Ā³Ā³!

JenĀ¼e po proĀ¼itĀ- extĀĵze, dostavĀ- se nesnĀĵze - slova mĀ©ho paragĀĵnskĀ©ho papĀĵ. NemĀ›la bych uĀ¼ tak nĀ›jak zatoĀ•it vlevo? No radĀĵi jeĀĵtĀ› ne... to bych byla moc daleko od letĀĵtĀ›. MĀĵ padĀĵk vĀĵak zĀ™ejmĀ› sviĀĵtĀ›l o nĀ›co rychleji, neĀ¼ pĀ™edeĀĵĀĀ. A ejhle, Ā¼lu pode mnou. ObĀĵvanĀ½ rostlinĀ½ bĀ›houn Ā™epky olejky, metla a ostuda vĀĵech paragĀĵnĀ. Mno, jak vidno, dle vĀĵelijak klikatĀ-cĀ-ch se cestiĀ•ek, koleĀ•ek a rozplizĀ½ch Ā-vancĀ, kterĀ© zdaleka nepĀ™ĀipomĀ-naly tajuplnĀ© kruhy nachĀĵzejĀ-cĀ- se hlavĀ› v obilĀ-, skonĀ•ilo v smrdutĀ© a lepkavĀ© nĀĵruĀ•i Ā™

nákolik zoufalců. Doufám, že
ji přelátnu. Bohužel jsem začala klesat rychleji, než jsem předpokládala. Já jsem
blbec nezatočila dříve. Aspoň jsem na horizont, ať letím rovně. Ještě jsem stihla
zaklít cosi o zpropadeném úmrtím prámyslu a ldně vplula do zeleného luhového
rostlinstva.

Já, já, stojím na nohách. Bodejže ne, když máš podpřaly tlusté
stvolý. Tak a teď co nejrychleji ven. Po levé straně bude manifest. Rovně vylezu
ven na dráhu. Abych zjistila, kudy to bude kratší, musela jsem povyskočit. Takže
rovně. Nejdříve jsem smotala vrchle, která naštála - zůstal rozprostřen na
vráčekch úmrtí. Po několika pokusech jáť v před, jsem lehce
zpanikářila. Vůbec to totiž nešlo! Potébovala bych minimálně mařetu, pomyslela
jsem si a pláje se ohlédla po noháchku v postroji. Budu si muset vystačit
s nohama a rukama. Myslím, že pozorovat máš někdo shora, naskytl by se mu
docela groteskně pohled. Chvěl jsem si připadala jak Steven Seagal ve filmu
Přepadení v Pacifiku. Myšlenka, že tu zdechnu opuštěná a bez pomoci, mi
dávala sílu bojovat s tou protivnou vegetací. Člověk by neuvěřitelně, jak máže
být situace v úmrtí dramatické. Přítom na kraji letišť je taková úmrtí a
dosahuje výšky sotva pár metrů. To je asi následek ustavení tohoto mořeno - mástného muškého osazenstva, které
přijde zbytečně odbít na WC.

Zaslechla jsem volání. Ne... to jsou halucinace. Volání nabívalo
na intenzitě. Poznala jsem Viktora a Gonda, máho miláka. Hurá, jsem
zachráněna! Neumřu. Budu šťastná a vesele létat v povětří! Kluk se musel
naskytnout vskutku veselý pohled, protože když jsem v potu tváře rozhrnula
poslední zbytky toho zeleného sviněku, rozesmáli se z plna hrdla. Fakt je, že jsem měla opylené celou obličej a
plivala listy. Dělá se jak bylo, že
jsem živá a zdravá, bez psychického újm. Společně jsme odcházeli směrem
k ostatním a já už měla na obličejí konečně ten ošekávaný, pro začátek - najednou -
paragóny typické, přibližně v 1/2. Jak je na tom světě, krásně! Sedla jsem si do
hospůdky, poručila si malinovku a přitom okraj sklenice sledovala cvrkot venku, nemohouc se jí dokat dál - ho, doufej
že vydá měněj - ho seskoku. Vždyť ne
nadarmo se kávi: Užně z nebe nepadl!

ilustrace: Save77